

Eldridge Tyler reed over een lange rechte tweebaansweg in Nebraska toen zijn mobiele telefoon ging. Het was laat in de middag. Hij was op weg naar huis met zijn kleindochter met wie hij nieuwe schoenen had gekocht. Hij reed in een pick-up, een Silverado met een dubbele cabine en de kleur van de krant van gisteren, en het kind lag op haar rug op de smalle achterbank. Ze sliep niet. Ze lag klaarwakker met haar benen omhoog. Ze staarde gefascineerd naar de gigantische witte gymshoenen die een halve meter boven haar hoofd in de lucht heen en weer wiebelden. Ze maakte rare geluiden met haar mond. Ze was acht jaar oud. Tyler dacht dat ze een beetje achter was.

Tylers telefoon was eenvoudig, je kon er niets bijzonders mee, maar hij was wel zo geavanceerd dat je verschillende bellers verschillende beltonen kon geven. Bij de meeste bellers werd het standaardgeluid van de telefoon afgespeeld, maar bij vier nummers had Tyler een geluid gekozen dat klonk als een dringend laag loeien en dat het midden hield tussen het geluid van de sirene van een brandweerwagen en het alarm dat klinkt als een onderzeeër op het punt staat te duiken. Dat was het geluid dat Tyler hoorde, laat in de middag, op die lange, rechte tweebaansweg in Nebraska, vijftien kilometer ten zuiden van de outlet en dertig kilometer ten noorden van thuis. Hij pakte de telefoon onhandig van de middenconsole, drukte op de knop en hield het toestel bij zijn oor: 'Ja?'

Een stem zei: 'Misschien hebben we je nodig.'

Tyler zei: 'Mij?'

'Nou ja, jou en je geweer. Zoals eerder.'

Tyler zei: 'Misschien?'

'Op het moment is het alleen maar een voorzorgsmaatregel.'

'Wat is er aan de hand?'

'Er loopt iemand rond te snuffelen.'

'In de buurt?'

'Moeilijk te zeggen.'

'Hoeveel weet hij?'

'Iets. Maar nog niet alles.'

‘Wie is het?’

‘Niemand. Een vreemdeling. Gewoon iemand. Maar hij is erbij betrokken geraakt. Volgens ons heeft hij in het leger gezeten. Volgens ons als MP. Misschien denkt hij nog steeds als politieagent.’

‘Hoe lang is dat geleden, dat hij in dienst zat?’

‘Stenen tijdperk.’

‘Banden?’

‘Helemaal niets, voor zover we kunnen nagaan. Niemand zal hem missen. Het is een zwerver. Woont nergens. Is hier toevallig verzeild geraakt. Nu is het de bedoeling dat hij weer weg zeilt.’

‘Beschrijving?’

‘Een grote kerel,’ zei de stem. ‘Minstens een meter vijftien, misschien wel honderdtien kilo. De laatste keer dat hij is gezien, had hij een oude bruine parka aan en een wollen muts op. Hij beweegt zich raar, alsof hij overal spierpijn heeft. Alsof het pijn doet.’

‘Oké,’ zei Tyler. ‘Waar en wanneer?’

‘We willen dat je de loods in de gaten houdt,’ zei de stem. ‘Morgen, de hele dag. Hij mag de loods niet in. Nu niet. Als we hem vanavond niet te pakken krijgen, komt hij er uiteindelijk achter. Dan gaat hij erheen om te kijken.’

‘Hij loopt gewoon naar binnen? Zomaar, zonder meer?’

‘Hij denkt dat we met zijn vieren zijn. Hij weet niet dat we met z’n vijven zijn.’

‘Heel goed.’

‘Als je hem ziet, schieten.’

‘Dat doe ik.’

‘Raak schieten.’

‘Doe ik toch altijd?’ zei Tyler. Hij beëindigde het gesprek en liet de telefoon op de console vallen en reed verder. De schoenen van het kleine meisje wiebelden in zijn achteruitkijkspiegel. Voor de pick-up strekten zich doodse, winterse akkers uit. Achter hem strekten zich doodse, winterse akkers uit. Links van hem viel de duisternis in, rechts ging de zon onder.

De loods was lang geleden gebouwd, toen bescheiden maten en bouwen in hout nog gangbaar waren in Nebraska. De functie die de loods ooit had gehad was allang overgenomen door giganti-

sche metalen loods en die werden opgetrokken op verafgelegen locaties die enkel en alleen werden uitgekozen op grond van logische argumenten. Maar de oude loods had de tand des tijds doorstaan, was langzaam kromgetrokken, langzaam weggerot, scheefgezakt en verweerd geraakt. Helemaal rondom liep een rand van asfalt, opgetild door vorst in de winter en gebarsten onder de zomerzon. Uit de scheuren kroop draderig onkruid. Voor de ingang hing een schuifdeur van balken die met ijzeren banden bij elkaar werden gehouden, met ijzeren wielen aan een ijzeren rail, maar het scheef wegzakken van het bouwwerk had de deur voor eens en voor altijd klemgezet. De enige manier om binnen te komen was via een gewone deur in de schuifdeur, een beetje links van het midden, een beetje klein.

Eldridge Tyler staaarde naar dat kleine deurtje door het vizier van zijn geweer. Hij had zich een uur te vroeg geïnstalleerd, ruim voor het aanbreken van de dag, een voorzorgsmaatregel die hem gepast leek. Hij was een geduldig man. En hij was grondig. En nauwgezet. Hij had zijn pick-up van de weg af gestuurd en was in het donker de kronkelende tractorsporen gevolgd en had de pick-up geparkeerd in een oud schuurtje dat aan één kant open was en ooit was bedoeld om jutezakken met kunstmest te beschermen tegen de voorjaarsregens. De grond was bevroren, er was geen stof opgewaaid en hij had geen sporen achtergelaten. Hij had de zware v-8 uitgezet, was naar de ingang van het schuurtje gelopen en had er een draad voor gespannen van dun elektriciteits snoer met een zwarte plastic mantel, op scheenbeenhoogte voor iemand van meer dan gemiddelde lengte.

Toen was hij teruggelopen naar de pick-up. Hij was in de laadbak geklommen en op het dak van de cabine, en hij had zijn geweer en een canvas-boodschappentas op een open zoldervloer geschoven, een soort vliering onder het puntdak van het schuurtje. Hij was zelf op die planken vloer geklommen, naar de gevel gekropen waar hij voorzichtig een latje had verwijderd uit de jaloezie voor het ventilatiegat in de gevel, zodat hij zodra het licht zou worden een onbelemmerd zicht zou hebben op de loods die precies honderd-twintig meter verderop stond. Dat was geen toeval. Hij had de omgeving al jaren geleden verkend, toen zijn vier vrienden voor

het eerst zijn hulp hadden ingeroepen, en hij had zich goed voorbereid, had de spijkers in het hout geslagen voor de struikeldraad, had de afstand tot de loods uitgemeten en had het latje losgewrikt. Nu had hij het zich opnieuw gemakkelijk gemaakt op de vliering, had zich zo goed mogelijk warm gehouden, en had hij gewacht tot de zon zou opkomen, wat uiteindelijk was gebeurd, bleek en flets. Zijn geweer was een Grand Alaskan, in Amerika gemaakt door Arnold Arms Company. Het had een kamer voor de .338 Magnum en was uitgerust met een 26-inch loop. De kolf was gesneden uit Engels notenhout. Het was een geweer van zeventienduizend dollar dat vrijwel alles op vier poten aankon, laat staan alles wat op twee benen liep. Het telescoopvizier was een Leica, een Ultravid van negenhonderd dollar met standaard dradenkruisen. Tyler had ingezoomd tot ongeveer twee derden van de maximale vergroting zodat op een afstand van honderdtwintig meter een cirkelvormig stukje van de wereld te zien was met een doorsnee van ongeveer drie meter. De bleke ochtendzon stond laag in het oosten en het zachte, grijze licht viel bijna horizontaal in over het slaperige land. Later zou de zon iets hoger komen en naar het zuiden draaien, en dan zou hij in het westen weer wegzinken, allemaal zoals Tyler het wilde, want het betekende dat zelfs een doelwit met een oude bruine parka aan goed zou afsteken tegen het grijsbruin van de verweerde houten balken, de hele dag. Tyler ging ervan uit dat de meeste mensen rechtshandig waren en dus zou zijn doelwit een beetje links van het midden staan om met zijn rechterhand bij de deurkruk te kunnen midden op het smalle deurtje. Hij ging er bovendien van uit dat iemand die stijf was en spierpijn had, dicht bij het deurtje zou staan om minder ver te hoeven reiken. Het deurtje zelf was net geen een meter tachtig hoog, maar omdat hij in de veel grotere schuifdeur was geplaatst, begon hij zo'n twintig centimeter boven de grond. Het middelpunt van het voorhoofd van een man van een meter vijftien bevindt zich op een hoogte van ongeveer een meter vijftachtig boven de grond, zodat het snijpunt van het dradenkruis zo'n vijftien centimeter onder de bovenrand van het deurtje moest liggen. Een man van honderdtien kilo zou breedgeschouderd zijn en dat plaatste het middelpunt van zijn voorhoofd

op het moment dat hij zou proberen het deurtje open te doen zo'n vijfenveertig centimeter links van zijn rechterhand en langs de horizontale as moest het snijpunt van het dradenkruis dan dus vijftien centimeter links van de rand van het deurtje liggen.

Vijftien centimeter omlaag en vijftien centimeter naar links. Tyler tastte achter zich en haalde twee zakken rijst met een lange korrel uit de boodschappentas. Vers uit de winkel, zakken van tweeënhalve kilo elk. Hij legde ze onder het voorste deel van de kolf van het geweer en drukte er het fijne notenhout in. Hij nestelde zich achter het geweer en keek door het vizier en richtte het dradenkruis op de linkerbovenhoek van het deurtje. Langzaam liet hij het dradenkruis zakken en schoof het naar links. Hij legde zijn vinger op de trekker. Hij ademde in en ademde uit. Achter en onder hem maakte het afkoelende metaal van zijn pick-up tikkende geluiden. De verse geur van benzine en koude uitlaatgassen dreef omhoog en mengde zich met de dode verschaalde lucht van stof en oud hout. Buiten klom de zon hoger aan de hemel, het licht werd scherper. De lucht was vochtig en zwaar, koud en dicht, het soort lucht waarbij geen homeruns geslagen worden, het soort lucht dat kogels als het ware inkapselt en ze op koers houdt.

Tyler wachtte. Hij wist dat hij misschien wel de hele dag zou moeten wachten en hij was erop voorbereid. Hij bracht de tijd door met zich voor te stellen wat er zou kunnen gebeuren. Hij zag voor zich hoe de grote man in zijn oude bruine parka in het beeld van zijn telescoopvizier zou stappen, zou stilstaan, zich zou omkeren en zijn hand op de deurkruk zou leggen.

Honderdttwintig meter.

Eén enkele hogesnelheidskogel.

Het einde van de weg.

Jack Reacher was de man in de bruine parka, en de weg die moest eindigen was voor hem zes kilometer eerder begonnen, midden

op de avond, toen de telefoon begon te rinkelen in de lobby van een motel op een kruispunt, waar iemand die hem een lift had gegeven, hem had laten uitstappen voordat hij een richting insloeg waar Reacher niet heen wilde. Het land rondom was donker en vlak en doods en leeg. Het motel was het enige teken van leven dat te zien was. Het zag eruit alsof het veertig, vijftig jaar eerder was gebouwd tijdens een vlaag van economisch enthousiasme. Misschien hadden er geweldige vooruitzichten in het verschiet gelegen. Maar het was duidelijk dat het allemaal nooit was gerealiseerd. Misschien waren het om te beginnen wel luchtkastelen geweest. Op een van de vier kavels om het kruispunt lagen de verlaten resten van een tankstation. Op een andere kavel was beton gestort, misschien voor een wat grotere winkel, of misschien zelfs wel voor een klein winkelcentrum, maar er was nooit iets op gebouwd. De vierde kavel was volstrekt leeg.

Maar het motel had standgehouden. Het had een gewaagd ontwerp. Het zag eruit als op de tekeningen die Reacher als jongetje had gezien in stripboeken, van ruimtebases op de maan en op Mars. Het hoofdgebouw was cirkelvormig en had een koepeldak. Daarachter waren alle motelkamers stuk voor stuk eveneens cirkelvormige bouwwerken met een koepeldak, als een soort luie gekromde staart achter het moederschip; verder weg werden ze steeds kleiner om het perspectief te benadrukken. Gezinskamers in de buurt van het kantoor, eenpersoonskamers verder weg. Alle wanden waren zilverkleurig geschilderd en de kozijnen van ramen en deuren waren van aluminium. Indirect tl-licht in de daklijsten van de ronde daken zorgde voor een spookachtig blauw schijnsel. Op alle paden op het terrein lag grijs grind tussen bielzen die ook zilverkleurig waren geschilderd. De mast waarop het uithangbord van het motel was bevestigd, was aangekleed met geschilderd multiplex, zodat het geheel leek op een raket die rustte op drie staartvinnen. Het motel heette The Apollo Inn. De naam was geschilderd met het soort blokletters dat op cheques wordt gebruikt.

Binnen was het hoofdgebouw voornamelijk één open ruimte, waar een strook van was afgescheiden waarin zich een kantoor bevond, en waarschijnlijk twee toiletten. Er was een ronde balie en ertegenover, dertig meter verderop, een ronde bar. Het was in

principe een lobby met een wigvormige dansvloer en zitjes van stoelen bekleed met rood velours om tafeltjes waarop een schemerlamp stond met een kap met kwastjes. De binnenzijde van het koepeldak was een hol cyclorama overspoeld met rood tl-licht. Waar maar mogelijk, was indirecte verlichting aangebracht, allemaal rood of roze. Ergens vandaan klonk tingelende pianomuziek uit verborgen luidsprekers. Het geheel was bizar, alsof een interieur uit het Las Vegas van de jaren zestig integraal was overgebracht naar een ruimtestation.

Het was er bovendien leeg, op één man na die aan de bar zat en één man achter de bar. Reacher wachtte bij de receptie. De man achter de bar haastte zich naar hem toe en leek oprecht verbaasd toen Reacher hem om een kamer vroeg, alsof dat een verzoek was dat zelden werd gedaan. Maar hij herstelde zich snel en produceerde een sleutel in ruil voor dertig dollar contant. Hij was de middelbare leeftijd net voorbij, een jaar of vijftig, zestig, niet groot, niet slank, en hij had een volle bos haar, geverfd in een roestrode kleur die Reacher meer associeerde met Franse dames uit een bepaald tijdperk. Hij stopte de dertig dollar die Reacher hem had gegeven in een la en maakte omslachtig een aantekening in een kasboek of een register. Waarschijnlijk de erfgenaam van de idioot die dit allemaal had laten bouwen. Had waarschijnlijk zijn hele leven nog nooit ergens anders gewerkt, knoopte waarschijnlijk de eindjes aan elkaar door tegelijkertijd de vijfvoudige rol te spelen van manager, receptionist, barman, klusjesman en schoonmaker. Hij sloeg het boek dicht en schoof het in een andere la en ging terug op weg naar de bar.

‘Heb je daar koffie?’ vroeg Reacher.

De man keerde zich om en zei: ‘Tuurlijk,’ met een glimlach en een zekere zelfvoldaanheid, alsof een ooit genomen besluit iedere avond een pot koffie te zetten, zich eindelijk uitbetaalde. Reacher liep achter hem aan door de gloed van het tl-licht en zette zich op een kruk drie plaatsen van de andere gast. De andere gast was een man van een jaar of veertig. Hij had een zwaar sportcolbertje van tweed aan, met leren stukken op de ellebogen. Met die ellebogen leunde hij op de bar. Zijn handen had hij beschermend om een tumbler vol ijs en amberkleurige vloeistof geslagen. Hij

staarde ernaar met een wazige blik in de ogen. Het was waarschijnlijk niet zijn eerste glas van de avond. Misschien wel niet eens het derde of vierde. Hij had een klamme huid. Hij zag eruit alsof hij een behoorlijk eind heen was.

De man met het geverfde haar schonk koffie in een porseleinen beker met het NASA-logo erop en schoof die trots en met een ceremonieel gebaar over de bar. Misschien was het wel een onbetaalbaar stuk antiek.

‘Melk?’ vroeg hij. ‘Suiker?’

‘Geen van beide,’ zei Reacher.

‘Op doorreis?’

‘Afslaan naar het oosten zo gauw het maar kan.’

‘Hoe ver naar het oosten?’

‘Helemaal,’ zei Reacher. ‘Virginia.’

De man met het haar knikte wijs. ‘Dan moet je eerst naar het zuiden. Tot je bij de Interstate komt.’

‘Dat is de bedoeling,’ zei Reacher.

‘Waar kom je vandaag vandaan?’

‘Uit het noorden,’ zei Reacher.

‘Met de auto?’

‘Liftend.’

De man met het haar zei niets meer, want er viel verder niets te zeggen. Barkeepers houden het graag opgewekt en hij zag geen enkele richting waarin hij het gesprek opgewekt kon voortzetten. Liften langs een weg achteraf in hartje winter in de staat die op de lijst met de vijftig staten van de vs de eenenveertigste plaats innam qua dichtheid van bevolking, was niet eenvoudig. De man was te beleefd om dat ronduit te zeggen. Reacher pakte de beker en probeerde hem zonder trillen vast te houden. Een test. Het resultaat was niet bemoedigend. Alle pezen en banden en spieren van zijn vingertoppen tot zijn ribbenkast trilden en brandden en de microscopische trillingen van zijn hand deden concentrische rimpelingen ontstaan op de koffie. Hij deed zijn uiterste best om de beker aan zijn lippen te zetten, hunkerend naar een voorzichtige teug, maar slaagde er slechts in een rukkerige, onverhoedse beweging te maken. Zijn dronken buurman keek er even naar en keek toen weg. De koffie was heet en een beetje doorgekookt,

maar er zat cafeïne in, en daar ging het om. De dronken buurman nam een slok van zijn drankje en zette het glas weer neer op de bar en keek er mistroostig naar. Hij had zijn mond iets open en er vormden zich belletjes speeksel in zijn mondhoeken. Hij nam nog een slok. Reacher nam een tweede teug van de koffie, langzamer dit keer. Niemand zei iets. De dronken buurman dronk zijn glas leeg en liet het weer vullen. Jim Beam. Bourbon, minstens een driedubbele. Reachers arm voelde iets beter. Koffie, de beste medicijn bij elke kwaal.

Toen ging de telefoon.

Eigenlijk gingen er twee telefoons. Eén nummer, twee toestellen, een bij de receptie en de ander op een plank achter de bar. Vijfvoudige rol. De man met het geverfde haar kon niet overal tegelijk zijn. Hij pakte de telefoon en zei: 'U spreekt met de Apollo Inn,' even trots en opgewekt en enthousiast als het op de openingsavond van het motel bij het allereerste telefoongesprek geklonken moest hebben. Hij luisterde even, drukte de hoorn tegen zijn borst en zei: 'Het is voor jou, dokter.'

Automatisch wierp Reacher een blik over zijn schouder, op zoek naar een dokter. Niemand te zien. Naast hem zei zijn dronken buurman: 'Wie is het?'

De barkeeper zei: 'Mevrouw Duncan.'

De dronken buurman zei: 'Wat heeft ze?'

'Een bloedneus. Het houdt niet op.'

De dronken buurman zei: 'Zeg maar dat je mij niet hebt gezien.'

De man met het haar gaf de boodschap door en legde de hoorn weer op de haak. De dronken buurman zakte voorover en zat nu met zijn gezicht ter hoogte van zijn glas.

'Ben jij dokter?' vroeg Reacher hem.

'Wat kan jou dat schelen?'

'Is die mevrouw Duncan een patiënt van jou?'

'Theoretisch wel.'

'En je laat haar stikken?'

'Wie ben jij? De medische tuchtraad? Ze heeft alleen maar een bloedneus.'

'Die niet ophoudt met bloeden. Dat kan ernstig zijn.'

'Ze is drieëndertig en kerngezond. Ze heeft nooit hoge bloeddruk

gehad of andere ziektes die met haar bloed te maken hebben. Ze gebruikt geen drugs. Geen enkele reden om ongerust te zijn.' De man pakte zijn glas. Een teug, slikken, een teug, slikken.

Reacher vroeg: 'Is ze getrouwd?'

'Wat nu, krijg je bloedneuzen als je trouwt?'

'Soms,' zei Reacher. 'Ik heb bij de militaire politie gezeten. Soms werden we opgeroepen voor iets buiten het terrein, of bij de kwartieren voor getrouwde stellen. Vrouwen die veel klappen krijgen, slikken veel aspirine, vanwege de pijn. Maar aspirine is een bloedverdunner, dus de eerstvolgende keer dat ze een klap krijgt, houdt het bloeden niet meer op.'

De dronken buurman zei niets.

De barkeeper keek de andere kant op.

Reacher zei: 'Hoezo? Dit gebeurt vaak?'

De dronken buurman zei: 'Het is een bloedneus.'

Reacher zei: 'Ben je bang om verzeild te raken in een privéruzie?'

Niemand zei iets.

'Misschien zijn er nog wel andere verwondingen,' zei Reacher. 'Minder goed zichtbaar. Ze is wel jouw patiënt.'

Niemand zei iets.

Reacher zei: 'Bloeden uit je neus verschilt niet van bloeden uit andere wonden. Als het niet ophoudt, valt ze flauw. Alsof ze gestoken is met een mes. Je zou haar daar niet laten zitten met een steekwond, wel?'

Niemand zei iets.

'Nou ja, laat maar,' zei Reacher. 'Het is mijn zaak niet. En aan jou heeft ze toch niets. Je bent te bezopen om er in een auto heen te rijden, waar ze dan ook mag wonen. Je zou in ieder geval iemand moeten bellen.'

De dronken buurman zei: 'Er is niemand. Honderd kilometer verderop hebben ze een spoedpoli. Maar die sturen geen ambulance voor iemand met een bloedneus.'

Reacher nam nog een slok koffie. De dronken buurman liet zijn glas onaangeroerd staan. Hij zei: 'Natuurlijk zou ik moeite hebben om ernaartoe te rijden. Maar als ik er eenmaal zou zijn, zou er niets fout gaan. Ik ben een goede arts.'

'Dan zou ik niet graag een slechte tegenkomen hier,' zei Reacher.

‘Ik weet bijvoorbeeld wat jou mankeert. Fysiek, bedoel ik. Wat er in jouw hersens niet deugt, daar zeg ik niets van.’

‘Hou je gedeisd, vriend.’

‘Of anders?’

Reacher zei niets.

‘Het is een bloedneus,’ zei de dokter nog een keer.

‘Wat zou je eraan doen?’ vroeg Reacher.

‘Een beetje plaatselijk verdoven. De neusholten dichtzetten met verbandgaas. Door de druk zou het bloeden ophouden, aspirine of geen aspirine.’

Reacher knikte. Hij had het eerder op die manier zien doen, in het leger. Hij zei: ‘Oké, dokter, laten we gaan. Ik rijd.’

3

De dokter stond niet erg stevig op zijn benen. Hij liep zoals de meeste dronken mensen over een vlakke vloer lopen. Het zag eruit alsof hij tegen een heuvel op zwoegde. Maar het lukte hem het parkeerterrein te bereiken en daar werd hij gegrepen door de koude lucht en kreeg hij even weer de controle terug. Genoeg om zijn autosleutels te vinden in ieder geval. Hij klopte op de ene zak na de andere en haalde uiteindelijk een grote bos sleutels tevoorschijn met een leren sleutelhanger waarop met afbladderende letters *Duncan Transportation* gedrukt stond.

‘Dezelfde Duncan?’ vroeg Reacher.

De man zei: ‘Meer Duncans zijn er niet in deze *county*.’

‘En die zijn allemaal patiënt van jou?’

‘Alleen de schoondochter. De zoon heeft een dokter in Denver. De vader en de ooms behandelen zichzelf met kruiden en bessen of zo, weet ik veel.’

De auto was een Subaru stationwagon. Het was het enige voertuig op de parkeerplaats. Hij was redelijk nieuw en redelijk schoon. Reacher vond de afstandsbediening op de sleutelhanger en klikte de portieren open. De dokter maakte er een heel spek-

takel van om ostentatief naar de bestuurdersplaats te lopen en toen quasi zielig van richting te veranderen. Reacher stapte in, schoof de stoel helemaal naar achteren, startte de motor en deed het licht aan.

‘Naar het zuiden,’ zei de dokter.

Reacher hoestte.

‘Probeer niet in mijn richting uit te ademen,’ zei hij. ‘En ook niet naar de patiënt.’

Hij legde zijn handen op het stuur alsof hij in de weer was met twee honkbalhandschoenen op een lange stok gestoken. Toen zijn handen het stuur bereikten, klemde hij er zijn vingers omheen en hield hij het stuur stevig vast om de druk op zijn schouders te verminderen. Hij reed voorzichtig van het parkeerterrein af en stuurde naar het zuiden. Het was volledig duister. Niets te zien, maar hij wist dat het land overal rondom oneindig vlak was.

‘Wat verbouwen ze hier?’ vroeg hij, alleen maar om de dokter wakker te houden.

‘Maïs, natuurlijk,’ zei de man. ‘Maïs en nog eens maïs. Heel verschrikkelijk veel maïs. Meer maïs dan je ooit bij elkaar wilt zien als je verstand in orde is.’

‘Kom jij hiervandaan?’

‘Oorspronkelijk uit Idaho.’

‘Aardappels.’

‘Beter dan maïs.’

‘Waarom zit je dan in Nebraska?’

‘Mijn vrouw,’ zei de dokter. ‘Is hier geboren en getogen.’

Even zwegen ze. Toen zei Reacher: ‘Wat mankeert mij?’

De dokter zei: ‘Wat?’

‘Je beweerde dat je wist wat mij mankeerde. Fysiek tenminste. Vertel maar eens dan.’

‘Wat krijgen we nou, een beoordelingsgesprek?’

‘Dat zou je wel kunnen gebruiken.’

‘Val dood. Ik functioneer.’

‘Bewijs het eens.’

‘Ik weet wat je hebt gedaan,’ zei de man. ‘Ik weet niet hoe.’

‘Wat heb ik gedaan?’

‘Je hebt alles verrekt, van je flexor digiti minimi brevis tot je qua-

dratus lumborum, aan beide zijden van je lichaam, zo ongeveer symmetrisch.'

'Probeer het eens in het Engels in plaats van in het Latijn.'

'Je hebt alle spieren, pezen en bandweefsels in je lichaam die iets te maken hebben met het bewegen van je armen, beschadigd, het hele traject van je beide pinken tot waar ze vastzitten op je twaalfde rib. Je hebt pijn, je voelt je beroerd en je fijne motoriek is shit want alle systemen staan op tilt.'

'Prognose?'

'Het herstelt wel weer.'

'Wanneer?'

'Een paar dagen. Misschien een week. Je kunt een aspirientje slikken.'

Reacher reed door. Hij zette het raam op een kier om de walm van bourbon te laten ontsnappen. Ze passeerden een groepje van drie grote huizen die dicht bij elkaar stonden, honderd meter vanaf de tweebaansweg aan het einde van een gemeenschappelijke oprit. Ze stonden met z'n drieën binnen een houten hekwerk. Het waren oude huizen, ooit misschien wel statig, nu nog steeds robuust, maar misschien wel wat verwaarloosd. De dokter draaide zijn hoofd ernaartoe en keek er indringend naar. Toen keerde hij zijn hoofd weer af.

'Hoe heb je het gedaan?' vroeg hij.

'Hoe heb ik wat gedaan?' vroeg Reacher.

'Je armen zo beschadigd?'

'Jij bent dokter,' zei Reacher. 'Zeg jij het maar.'

'Ik heb die symptomen twee keer eerder gezien. Ik heb na een tornado in Florida gewerkt als vrijwilliger. Jaren geleden. Ik ben niet zo'n rotzak als het lijkt.'

'En?'

'Mensen die buiten worden overvallen door windvlagen van honderdtachtig kilometer per uur, worden over straat weggeblazen tenzij ze erin slagen om een of ander hek te grijpen om zich in veiligheid te brengen. Dan moeten ze hun eigen gewicht langs dat hek tegen de wind in in veiligheid slepen. Dat levert geweldige spanningen op de spieren op. Zo ontstaan dergelijke verwondingen. Maar zo te zien zijn die van jou maar een paar dagen oud.'

En je zei dat je uit het noorden kwam. Daar hebben ze geen tornado's. En het is het verkeerde seizoen voor tornado's. Ik wil wedden dat er nergens op de wereld een tornado is geweest in de afgelopen week. Niet één. Dus ik weet niet hoe je jezelf pijn hebt gedaan. Maar ik wens je wel snel beterschap toe. Dat meen ik.' Reacher zei niets.

De dokter zei: 'Linksaf bij het volgende kruispunt.'

Vijf minuten later stopten ze voor het huis van de Duncans. Het had buitenverlichting, waaronder twee spots die de brievenbus aan beide kanten beschenen. Op de brievenbus stond *Duncan*. Het huis zag eruit als een gerenoveerde boerderij. Het was bescheiden qua grootte. De voortuin was een gazon in winterslaap waarop een antiek rijtuigje stond. Grote spaakwielen, lange, lege assen. Er was een lange rechte oprit naar een bijgebouw, zo groot dat het vroeger waarschijnlijk een werkschuur van de boerderij was geweest. Nu was het een garage met drie deuren. De deuren van één garagebox stonden open, alsof iemand in volle haast was vertrokken.

Reacher stopte bij een pad dat naar de voordeur leidde.

'Tijd voor de show, dokter,' zei hij. 'Als ze er nog is.'

'Die is er wel,' zei de dokter.

Ze stapten uit.

4

De dokter pakte een leren tas achter uit de auto. Toen herhaalde hij zijn dronken strompelende beklimming op het tuinpad, dit keer verergerd omdat het grind op het pad het lopen bemoeilijkte. Maar hij haalde zonder hulp de deur, een mooi stuk oud hout, zorgvuldig glanzend wit geschilderd. Reacher drukte met een knokkel op een ronde koperen knop. Binnen hoorde hij het geluid van een elektrische bel, daarna een tijdje niets, en toen het geluid van trage voetstappen op vloerplanken. De deur ging

op een kier en er verscheen een gezicht dat naar buiten keek. Nogal een gezicht. Het werd omlijst door zwart haar, de huid was bleek, de ogen stonden angstig, en daaronder werd een met bloed doordrenkte zakdoek tegen het gezicht gedrukt. Onder de zakdoek liep een rood spoor omlaag langs de mond en de hals naar de blouse. Om de hals hing een snoer bebloede parels. De blouse was van zijde en tot aan het middel doorweekt. De vrouw nam de zakdoek van haar neus. Haar lippen waren gescheurd en haar tanden hadden bloedrode randen. Uit haar neus lekte nog steeds bloed, een gestage stroom.

‘Je bent gekomen,’ zei ze.

De dokter knipperde twee keer met zijn ogen, werkte met zijn ogen om ze scherp te stellen, trok zijn mondhoeken omlaag in een frons en zei: ‘We moeten daar maar even naar kijken.’

‘Je hebt gedronken,’ zei de vrouw. Toen keek ze naar Reacher en vroeg: ‘Wie ben jij?’

‘Ik heb gereden,’ zei Reacher.

‘Omdat hij dronken is?’

‘Dat komt wel goed. Ik zou hem geen hersenoperatie laten doen, maar hij kan die bloedneus wel aan.’

De vrouw dacht even na en toen knikte ze en drukte de zakdoek weer tegen haar neus en deed de deur verder open.

Ze deden het werk in de keuken. De dokter was zo dronken als een tor, maar wat er moest gebeuren, was niet ingewikkeld en de man beschikte nog net over genoeg spierbeheersing om het voor elkaar te krijgen. Reacher drenkte doeken in warm water en gaf ze door, en de dokter maakte het gezicht van de vrouw schoon en propte haar neusgaten vol met verbandgaas, bracht vlinderpleisters aan op de gesprongen lippen. De verdoving rekende af met de pijn en ze zakte weg in een toestand van rust en dromerigheid. Het was moeilijk te zeggen hoe ze er eigenlijk uitzag. Haar neus was al eerder slachtoffer geweest. Dat was duidelijk. Afgezien daarvan had ze een gave huid en een fijne botstructuur en mooie ogen. Ze was slank en vrij groot, goed gekleed en ze straalde welvaart uit. Evenals het huis. Het was warm. De vloeren bestonden uit brede planken die glansden van honderd jaar boenwas. Er was veel be-

timmering en er waren subtiele details en pasteltinten. Boeken op de planken, schilderijen aan de wanden, kleden op de vloer. In de woonkamer stond een trouwfoto in een zilveren lijst. Er stond een jongere, ongehavende versie op van de vrouw, samen met een lange magere man in een grijs jacquet. Hij had donker haar, een lange neus en heldere ogen en keek nogal zelfgenoegzaam. Geen atleet, geen handwerksman, geen professor en geen dichter. Ook geen boer. Zakenman waarschijnlijk. Een soort manager of zo. Iemand die altijd binnen zit, zacht, wel energiek, maar niet sterk.

Reacher liep terug naar de keuken, waar de dokter boven de gootsteen zijn handen waste en de vrouw haar haar borstelde zonder spiegel in de buurt. Hij vroeg haar: 'Gaat het nu weer?'

Ze zei: 'Kon minder,' traag en nasaal en onduidelijk.

'Je man is er niet?'

'Hij heeft besloten om buiten de deur te gaan eten. Met zijn vrienden.'

'Hoe heet hij?'

'Hij heet Seth.'

'En hoe heet jij?'

'Ik ben Eleanor.'

'Heb je aspirine geslikt, Eleanor?'

'Ja.'

'Omdat Seth dit vaak doet?'

Ze zweeg lange, lange tijd en schudde toen haar hoofd.

'Ik struikelde,' zei ze. 'Over de rand van het kleed.'

'Een paar keer, in een paar dagen? Hetzelfde kleed?'

'Ja.'

'Als ik jou was, zou ik een ander kleed kopen.'

'Het gebeurt vast niet weer.'

Ze wachtten tien minuten in de keuken terwijl zij naar boven ging om te douchen en zich om te kleden. Ze hoorden het water stromen en toen hield het op en riep ze naar beneden dat alles in orde was en dat ze naar bed ging. Dus vertrokken ze. De voordeur klikte achter hen dicht. De dokter wankelde naar de auto en liet zich op de passagiersstoel vallen met zijn tas tussen zijn voeten. Reacher startte de auto en reed achteruit de oprit af naar de weg.

Hij draaide aan het stuur en gaf gas en reed terug in de richting waaruit ze waren gekomen.

‘Goddank,’ zei de dokter.

‘Dat alles in orde is met haar?’

‘Nee, dat Seth Duncan er niet was.’

‘Ik heb zijn foto gezien. Weinig indrukwekkend. Ik wil wedden dat hij een poedel heeft als hond.’

‘Ze hebben geen hond.’

‘Bij wijze van spreken. Ik kan begrijpen waarom een plattelandsdokter zenuwachtig kan worden bij het idee verzeild te raken in een huiselijke twist als de man bier drinkt en een t-shirt zonder mouwen aanheeft, en een paar pitbullterriërs in zijn achtertuin met kapotte koelkasten en autowrakken houdt. Maar dat beeld kreeg ik niet van Duncan.’

De dokter zei niets.

Reacher zei: ‘Maar toch ben je bang voor hem. Zijn macht komt dus ergens anders vandaan. Financieel, of politiek, of zo. Hij heeft een aardig huis.’

De dokter zei niets.

Reacher zei: ‘Had hij dat gedaan?’

‘Ja.’

‘Dat weet je zeker?’

‘Ja.’

‘En dat heeft hij vaker gedaan?’

‘Ja.’

‘Hoe vaak?’

‘Vaak. Soms zijn het haar ribben.’

‘Heeft ze het aan de politie verteld?’

‘We hebben geen politie. We zijn afhankelijk van de county *police*. Meestal zitten die honderd kilometer verderop.’

‘Ze zou kunnen bellen.’

‘Ze gaat geen klacht indienen. Dat doen ze nooit. Als ze het de eerste keer laten gebeuren, dan gaat er een deur dicht.’

‘Waar gaat zo iemand als Duncan eten met zijn vrienden?’

De dokter gaf geen antwoord en Reacher vroeg het geen tweede keer.

De dokter vroeg: ‘Gaan we terug naar het motel?’

‘Nee, ik breng je naar huis.’

‘Bedankt. Heel aardig, maar het is een heel eind lopen naar het motel.’

‘Jouw probleem, niet het mijne,’ zei Reacher. ‘Ik houd de auto. Ga jij morgenvroeg maar lopen om hem op te halen.’

Acht kilometer zuidelijk van het motel staarde de dokter opnieuw naar de drie oude huizen die geïsoleerd aan het einde van hun gemeenschappelijke oprit stonden. Toen keek hij weer voor zich en leidde hij Reacher links en rechts langs donkere lege akkers naar een nieuwe bungalow op een paar honderd vierkante meter grond, afgezet met een houten hekwerk.

‘Heb je een sleutel?’ vroeg Reacher.

‘Die zit aan die sleutelbos.’

‘Heb je een reservesleutel?’

‘Mijn vrouw laat me wel binnen.’

‘Hoop je,’ zei Reacher. ‘Welterusten.’

Hij keek hoe de dokter de eerste zes meter over de oprit strompelde en keerde toen de wagen en zocht zijn weg terug naar de tweebaansweg, de hoofdweg van noord naar zuid. Als je twijfelt, links afslaan, was zijn motto, dus reed hij anderhalve kilometer naar het noorden en zette toen de auto langs de kant om na te denken. Waar zou een man als Duncan heen gaan om met zijn vrienden te gaan eten?

5

Een steakhouse, was zijn conclusie. Het platteland, boerenland, een stelletje welvarende boerenpummels die ouwe-jongens-krentenbrood speelden, hun mouwen oprollen, de stropdas lostrokken, een *pitcher* lokaal bier bestelden, de *sirloins* rood lieten bakken en snerende opmerkingen maakten over watjes van de oostkust die zich zorgen maakten over hun cholesterol. De county's in Nebraska waren waarschijnlijk oneindig groot en dunbevolkt, zodat

het van het ene naar het andere restaurant misschien wel vijftig kilometer was. Maar het was een donkere nacht en er bestond geen steakhouse zonder neonreclame. Deel van de cultuur. Ofwel het woord *Steakhouse* in antieke neonletters over de nok van het dak, ofwel een wat duurder uithangbord dat van alle kanten belicht werd door schijnwerpers.

Reacher deed de koplampen van de auto uit en klom uit de Subaru. Hij greep een van de beide rails op het dak en klom op de motorkap, hurkte en schoof op het dak. Hij ging staan en rekte zich zo ver mogelijk uit, ooghoogte nu drie meter vijfendertig boven de grond in een gedeelte van de wereld dat zo plat was als een pannenkoek. Starend in het duister draaide hij een keer helemaal rond. Hij zag het spookachtige blauw van het motel ver weg naar het noorden, en toen heel ver weg, misschien wel vijftien kilometer naar het zuidwesten een roze halo. Misschien alleen maar een tankstation, maar het was het enige licht dat hij zag. Reacher reed naar het zuiden en toen naar het westen. Hij stopte nog twee keer om poolshoogte te nemen. De gloed groeide aan toen hij dichterbij kwam. Rood neonlicht, een beetje roze verkleurd door nachtelijke nevel. Kon wel van alles zijn. Een drankwinkel, nog een motel, Exxon-tankstation.

Het was een steakhouse. Hij naderde het aan de kant van een korte gevel. Het was een lang laag gebouw met kaarsen op de vensterbanken en buitenwanden als van een schuur en een in het midden doorzakkend dak, als een oude merrie in de wei. Het stond in zijn eentje op een terrein van aangestampte aarde. Op de nok van het dak zat een constructie van glazen buizen, ondersteund door metalen stangen, die het woord *Steakhouse* vormde, in antieke letters, rood. Om het gebouw stonden auto's geparkeerd, allemaal met de neus ernaartoe, als biggen die werden gezoogd, of vliegtuigen bij een terminal van een luchthaven. Er stonden sedans en pick-ups en SUV's, een aantal nieuwe, een aantal oude, voornamelijk Amerikaanse merken.

Reacher parkeerde de Subaru van de dokter apart van de andere auto's vlak bij de weg. Hij klom eruit en bleef even staan in de kou, rolde met zijn schouders en probeerde een wat beter gevoel te krijgen in zijn bovenlichaam. Hij had nog nooit aspirine

geslikt en hij was ook niet van plan daar nu mee te beginnen. Hij had een paar keer gehavend in een ziekenhuis gelegen, met een infuus dat morfine in zijn bloedbaan druppelde. Dat was een herinnering die hij met plezier in zijn gedachten omhooghaalde. Maar buiten de ic vertrouwde hij liever op de klok en wilskracht. Voor hem was er geen andere optie.

Hij liep naar de ingang van het steakhouse. Binnen was een klein halletje met een tweede deur. Daarachter stond een kleine balie van de maître d' met een leeslampje en een boek met reserveringen. Naar rechts was een kleine zaal waar twee paren hun diner beëindigden. Links nog zo'n zaaltje. Recht vooruit een kort gangetje met een grotere zaal aan het einde daarvan. Lage plafonds, ruw houten wanden, koperwerk. Een warm, gemoedelijk restaurant.

Reacher liep voorbij de kleine balie en keek de grotere zaal in. Meteen binnen de deur stond een tafeltje voor twee. Er zat één persoon aan te eten. Hij had een rood jack van de Cornhuskers aan. De universiteit van Nebraska. Midden in de zaal stond een tafel voor acht man. Er zaten zeven mannen omheen, colberts en stropdassen, drie aan weerszijden tegenover elkaar en de man van de trouwfoto aan het hoofd. Hij was iets ouder dan op de foto, iets beniger, nog zelfgenoegzamer, maar het was dezelfde man. Zonder twijfel. Je kon je niet vergissen. Op de tafel lag uitgespreid wat er nog over was van een overvloedig maal. Borden, glazen, kartelmessen met versleten houten heften.

Reacher stapte de zaal in. Toen hij in beweging kwam stond de man die in zijn eentje aan de tafel voor twee had gezeten, soepel en snel op en deed een stap opzij om Reacher de doorgang te belemmeren. Hij hief zijn hand als een verkeersagent. Toen zette hij die hand op Reachers borst. Hij was groot. Bijna net zo groot als Reacher zelf, een stuk jonger, misschien wel iets zwaarder, in vorm, en in zijn ogen glom zelfs iets vaags wat aan intelligentie deed denken. Hersens en kracht. Een gevaarlijke mix. Reacher gaf de voorkeur aan vroeger, toen spieren geen hersens hadden. Het was de schuld van het onderwijs. Het eindpunt van sociale vooruitgang. Je betaalde een genetische prijs als je atleten verplichtte om de lessen bij te wonen.

Niemand aan de grote tafel keek op.

Reacher zei: 'Hoe heet je, dikzak?'

De man zei: 'Mijn naam?'

'Zo'n moeilijke vraag is het niet.'

'Brett.'

Reacher zei: 'Oké, luister, Brett. Jij haalt je hand van mijn borst, of ik haal hem van je pols.'

De man liet zijn hand zakken. Maar hij ging geen centimeter opzij.

'Wat?' vroeg Reacher.

De man zei: 'Komt u hier voor meneer Duncan?'

'Wat kan jou dat schelen?'

'Ik werk voor meneer Duncan.'

'Echt?' zei Reacher. 'Wat doe je voor hem?'

'Ik regel zijn afspraken.'

'En?'

'U hebt geen afspraak.'

'Wanneer kan ik die maken?'

'Wat dacht u van nooit?'

'Klinkt niet goed, Brett.'

'Meneer, tijd om te vertrekken.'

'Wat doe jij, beveiliging? Lijfwacht? Wat is dat voor meneer?'

'Hij is staatsburger van de Verenigde Staten. Ik ben een van zijn assistenten, meer niet. En nu wordt het tijd dat we u terugbrengen naar uw auto.'

'Loop je gezellig mee naar het parkeerterrein?'

'Meneer, ik doe alleen maar mijn werk.'

De zeven man rond de grote tafel zaten allemaal voorovergebogen, met de ellebogen op tafel. Zes van hen zaten te luisteren naar een verhaal dat door Duncan werd verteld. Ze lachten op commando en hadden het reuze naar hun zin. Elders in het gebouw klonken keukengeluiden en het heldere geluid van zilverbestek op porselein en het doffere geluid van glazen die werden neergezet op houten tafelbladen.

Reacher zei: 'Weet je het zeker?'

De jongeman zei: 'Ik zou het zeer op prijs tellen.'

Reacher haalde zijn schouders op.